

Nr 1.

Av herr **Jansson** i Edsbäcken, om minskning av riksdagsmännens arvoden.

Från alla håll ordas med rätta i dessa dagar om sparsamhet som den nödvändiga förutsättningen för ett lyckligt genomkämpande av den nuvarande brydsamma ekonomiska situationen. Många och goda råd givas från skilda håll, och man må blott önska, att åtminstone några allvarligen behjärtas och lända till det avsedda målet.

Under de senare åren har man nästan så att säga ävlats om att motionera om förhöjda och nya anslag, och riksdagen har allt för frikostigt beviljat sådana till mer eller mindre nödvändiga ändamål. Nya tjänstebefattningar hava inrättats och lagar antagits, som bidragit till höjda utgifter.

Vi ha nu kommit så långt, att en allmän klagan förspörjes i hela landet över de våldsamt stigande och tyngande skattebördorna, och då skatteintäckterna börjat sina i oroväckande omfattning, torde nödvändigheten bjuda att nu börja med indragningar och besparingar överallt där så kan ske. Och detta icke allenast då det gäller anslag till olika ändamål, utan torde vissa nedsättningar i nu utgående arvoden, löner och dyrtidstillägg även böra tagas under noggrann omprövning.

Om så blir fallet, synes plikten bjuda, att riksdagsmännen själva vidtaga åtgärder för nedsättning av *sina* arvoden.

Visserligen har ännu ej fullt ett år förflutit sedan den nuvarande lydelsen av § 12 riksdagsordningen fastställdes, och kan det därför anses opåkallat att redan nu väcka förslag om ändring. Men då det torde kunna föreses, att eventuella löne- och arvodesnedsättningar skulle mottagas med mindre oblida ögon av dem det

vederbör, om riksdagens ledamöter för egen del gå före med efterföljansvärt exempel, så tillåter jag mig på grund därav alternativt föreslå,

att riksdagen ville besluta, att § 12 riksdagsordningen måtte ändras så till vida, att däri fastställda dagtraktamente för riksdagens ledamöter måtte minskas med en tredjedel, eller, om det anses lämpligare,

att förenämnda § måtte erhålla samma lydelse, som den hade före år 1921.

Därest förslaget i ena eller andra avseendet vinner beaktande, torde konstitutionsutskottet vidtaga den omformulering av §, som därav påkallas.

Stockholm den 11 januari 1922.

Carl Jansson.